

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“

виносить: в Австро-Угорщині:

на цілий рік	24 К
на пів року	12 К
на чверть року	6 К
на місяць	2 К

За границею:

на цілий рік: з щоденною висилкою 7 долярів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 долярів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 долярів або 10 рублів. Пояснене число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto пошт. щадницї ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових польських М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских съят о 5 год. по полудни. — Редакция, адміністрация і експедиція „Руслан“ при ул. Хмельовського ч. 15, II. поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертається лише на попередну засторогу.

Рекламації лише неопечатані в вільні від пошти. — Оповістки звичайні приймаються по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сot. Подяки і приватні донесення по 30 сot. від стрічки

Великодні роздумування політичні.

(Δ) Як в християнських кругах Воскресенья Христове дає нагоду людям до поважних розважань над своїм спасенем, так від якого часу і в політичних кругах з нагоди Великодня роздумують про політичне і парламентарне положене, а великою числа днівників заповнені статтями визначних політиків на всяки теми.

Сегорічні великодні роздумування політичні випали велими невідрядно, і то в обидвох державах Австро-угорської мовархії. Фінансове положене монархії дійшло до такої країності, як уже давно перед тим не було. Потреби державні зросли незвичайно, а засоби вичерпалися. Красні фінанси находяться у велими скрутні положені так, що н. пр. в Чехах думають над установленем правиткомісара, щоби адміністративною дорогою роздобуті нові жерела доходів і тим способом охоронити край перед невиплатністю.

Фінансове запотребоване зросте ще не звичайно з переведенем в ійскової реформи і суспільної обезпеки. Наслідком того стає пекулою справою фінансова реформа. Однак до переведеня такої важкої і трудної справи потреба уладжених відносин в державній раді, потреба значичної і певної парламентарної більшості. Тимчасом посольська палата другого народного парламенту представляє образ такої розточії і розстрою, якого давно вже не бувало в державній раді. Се признають політичні провідники різних сторонництв, однак ні одно з них не має ані спромоги ані відваги обягти провід політики і покермувати парламен-

тарними відносинами так, щоби довести до утворення сталої парламентарної більшості. Всі лише нарікають на правительство, що не провадить парламенту, а лишає його власні його долі і сій обставині приписують звичайно теперішню розтич і розлад в державній раді. Сими наріканнями виставляють собі сумнє съвідоцтво неспособності або малоспособності провідники народного парламенту, сподіваючись лише помочи від правительства, замість здобути ся самим на своїх власні починах і діла.

Що сторонництво христ.-суспільників стоїть осторонь в посольській палаті і держиться політики вільної руки, се річ доволі зрозуміла. Тепер веде оно завзяту і горячу боротьбу з усіма зединеними ворогами, котрі при недалеких виборах до міскої ради бажали б'їти вирвати кермо державної столиці з рук.

Але ж так само „Народно-німецький Союз“ хоче в найчисленнішим сторонництвом в посольській палаті, не має відваги взяти провід, а тим самим і одвічальність за політику, у своїх руках. Оден з передових німецьких народовців др. Лянгенган нарікає на байдужність і пасивність правительства і відгрохує сі, що парламент задля того піде своєю дорогою, не обіючи про долю міністерства, котре воюється про справами народного парламенту.

Забувають народні представники, що їх задачею повинно би бути вести політику, а не все відкладати опіки правительства, бо справедливо замічає „Reichspost“, що парламент не в пристановищем старців під курателю правительства.

Проти того закиду рівнодушності боро-

виться ся міністер предсідник гр. Штірік в розмові з членами палати вельмож, котру оден з них, імовірно Русс подав у велико-днім числі N. fr. Presse“. Гр. Штірік заявив, що він думає про утворене парламентарної більшості і зараз після велико-днія почне переговори з парламентарними сторонництвами, а сподівається, що ся більшість утворить ся на ширших основах, іменно в Німецко-народного Союза, Християнських-суспільників, Поляків, Чехів і південних Славян. Італійців сподівається гр. Штірік також приєднати полагодо їх університетської справи, а також Русини, котрі мають богато культурних потреб, приступити до більшості, скоро уладять ся відносини між ними і Поляками.

Ся більшість парламентарна повинна однак по єго думці показати ся тривкою і спроможною до переведеня важких державних конечностей, як військової і скарбової реформи, а тоді здобувши собі довіру може також з поміж себе видати парламентарне міністерство. Таке парламентарне міністерство може втворити ся в парламентарній більшості праці, вищобованої протягом довшого часу.

Чи утворене такої парламентарної більшості поведе ся в даних відносинах народного парламенту, покаже найближша будучина, бе утворене сі вважає міністер предсідник неминутою конечністю вже для літньої сесії парламентарної.

Великодні розумовання політичні в Угорщині представляють ще невідрядніший образ. Правительство гр. Куена відсунуло тимчасово справу відомої революції, однак не позбулося її на все і тим способом може на ново розогнити ся спір з Короною. Вправді споді-

ває ся гр. Куен переломити обструкцію про ти військової реформи, котру мають Юстівці знов розпочати після завтра, однак надії єї непевні. Гр. Куен думає, що новою заявкою про виборчу реформу поведе ся єму частину Юстівців відвесті від обструкції, а отір решти переломити. Тимчасом в політичних кругах думають, що до обструкції Юстівців прилучать ся також хорватські послів задля заведення військового стану і установи правительственного комісаря в Хорватії.

Наслідком такого невідрядного положення перед і за Литавою не можна було означити реченця сесії делегаційної і не відомо, чи відбудеться поки що лише коротка сесія делегацій для ухвалення дальшої провізорій бюджетової, чи правильна сесія для ухвалення спільног буджету.

ХХІІІ. Евхаристийский конгрес світовий у Відні.

(Участь поодиноких станів і народностей в конгресі).

Евхаристийский світовий конгрес у Відні, який відбудеться в дніах 12. до 15. вересня 1912 р. повинен стати ся переглядом всіх сил католицького населення в державі.

Щоби ся стало ся, обовязаний кождий хто лише почував ся щирим та вірним католиком, взяти в нім особисту участь, о скільки сму на се відносини і обставини позволять. Очевидно, що сей обовязок спочиває в першій мірі на населеню міста Відня. І всі наявно, хто лише в столиці почував ся католиком, возьмуть чинну участь у тім світовім

Половчин.

Компромітация.

(Дікаї причини до „Евшаніяди“).

(Дальше).

Свята в честь Шашкевича випали гарно, як се признає сам д. Евшан. Тільки в чім біда, що в святі брали участь такі люди, як „реакціонер Барвінський“, Митрополит Шептицький, о. мітрап Туркевич і др. Сабат! Але се дрібничка супроти сего, що в святочних промовах звертали бесідники увагу на свящењичий стан Шашкевича.

I се в друга, найбільша причина гніву д. Евшана. Сеж в підношеннем свящењства до ваги національного чинника! — немов кліче з тривогою д. Евшан, показуючи залу нетерпимість і сівідоме накручуване правдивих фактів на ложі. Бож вихідною точкою Шашкевичевих свят не був єго свящењичий стан, але його культурне значінє.

А що наша церков, беручи офіційну участь у торжествах, згадала у промовах та проповідях своїх представителів про се, що Шашкевич був свящењником, то хиба кождий, що хотів дрібку вмів думати, се зрозуміє, бо в церковних проповідях випадало так зробити.

Чи при сім ковано оружє для клерикальзму? Ми не знаємо фактів, які могли би се ствердити, а се, що наводить д. Евшан, не доказує нічого. А що при сім акцентовано не раз значінє: віри і народності, так д. Евшан повинен би знати як генеральний

„критик“, що на місце сих клічів він сам не поставив, ані не поставить таких рівнозначчих ідеалів. Може бути, що д. Евшанові вже навкучив ся кліч: народність, або з нимлучше ся тепер поважна і неповерховна праця, але для нас він все остане дорогим, бо наша ціль ве така велика, як може ціль д. Евшана: ми хочемо працювати для добра нашого народу і бачимо можність сеї праці тільки в злуці з високими етичними ідеалами нашої віри. Так, так, д. Евшан! І коли би ви хотіли переняли ся сими ідеалами, ви не написали би ніколи таких огидних і відраджуючих гадок, як про муку Шашкевича і про її „упит“.

I згадавши ще раз про величаві Шашкевичеві свята, дав поважаний автор ще раз добре стусана в сторону „фарисействуючих Барвінських“ (які видно заключують естетичний спокій д. Евшана), почім завважав, що він хоче „прояснити трохи й постать самого Шашкевича“, бо „ми в житі публичною що раз більше починаємо любити „ерітета ornantia“, хоч в літературі та поезії називаємо їх брехнею“.

I бере д. Евшан „прояснити“ Шашкевича, починаючи від того, що не всі, які пишуть, будуть Шашкевич дав почин нашому відродженю, вірять в те. Кого ту треба розуміти — се вже тайна д. Евшана. Досить, що д. Евшан не хоче брати справи „механічно без думок“, отже й рад би повалити раз гадку, що від Шашкевича починає ся галицько-віднайдене. Як бачимо, стата д. Евшана — справді сенсаційна.

Та ще більше сенсаційне само повалю-

ване сеї загально принятої теорії. Наведемо єго дослівно: „I от сотворено, а радше вмовлено загал про істноване якоїсь окремої галицько-руської культури, якогось дрібного проповідіанізму.“

Зараз же знайдено II святах і мучеників, які сотворили II жертвою свого життя, умирали за неї в молоді віці на сухоті, раз же й канонізовано всіх Володимирів Барвінських, а остаточно виступили „мужі науки“, які ціллю свого життя поставили собі прослідити перші початки того відродження. Вийшли ся на дуже сумні й дуже смішні речі, які раз на все повинні би скомпромітувати той рід наукових досліджень. Досліди над всікими темними духами, над ворогами найменшого проміння світла науки, над людьми, які уміли лише побирати пенсію і дожидати старости, те все нудне шпіране за слідами, які лишили всякі Могильницькі, Лаврівські, Сагіурські, Гарасевичі, Зубрицькі, Левицькі, Лозинські, Добрянські — називається ся дослідом „галицько-руського літературного відродження“, називається ся першими обявами культурного життя на Галицькій Русі. Я думаю, що на те, щоб мати відгув проголошувати в нагоді тих людей такі високі слова, треба самому бути похваленим всякою дальнішою йдучою думкою, а бути лише кертицею, яка перешукуючи всякі порівняння, не може дивити ся сонцю в очі“.

Даємо слово честі, що се всюд в дослівній цитаті з нашого літературно-наукового органу „під загальним проводом проф. Мих. Грушевського“. І не варта би навіть відповідати на такі висловіння! але ми, шануючи особу проф. Грушевського, який певно й не знати

про таку статю, займемо ся близьше сими словами, щоби звернути увагу проф. Грушевського, як надуживає єго доброго імені ріжні люді для покриття свого неузвітва.

Отже говорить д. Евшан, що культ Шашкевича створив істноване (!) окремої галицько-руської культури. А що акцентовано все, коли говорено про Шашкевича? Отже не се, що Шашкевич був святым, але се, що д. Евшан съвідомо промовчук, не загадуючи про се ні словечком у цілії своїй статі, а іменно: що Шашкевич вказував все рішучу на національну єдиність Галичин з російськими Українцями і сїї ідеї присвятити її свою діяльність, за тую й ідею мусів Богато перетерпіти. Очевидно, се все д. Евшанові або не відоме, або.. не розуміємо д. Евшана і єго мозку. Д. Евшан знає тільки одну муку Шашкевича, іменно, як то він „упав ся в каварні“ й за се був видалений із семінарії. Але отєя „кертична“ робота, отєя „нудна“ наука, якої

конгресі без ріжниці віку, полу, стану: діти, молодіж і старші, жінки і чоловіки, бідні і богаті і т. д., всі в тім дні стануть певно перед Найсвятішими Тайнами, щоби прилюдно виявити віру в Найсьв. Тайні.

Духовенство віденське і долішно-австрійське від найвищого церковного достойника, до сельского пароха — всі они на той день згromадяться около Пресвятої Евхаристії.

Та не лише съвяченство долішної Австрої злогосило свою участь. Також і з інших країв съвяченники зголосили радо на сей день громадний приїзд до Відня і то не лиш римо-католицкого обряду, але й греко- та й вірмено-католицкого. І коли духовенство тих трох обрядів вазначить твердо єдність нашої католицкої Церкви, то вії повага стане ще тим більшою і висшою, коли зважимо, кілько то тисяч і тисяч съвітських людей зголосило свою участь у тім съвітовім евхаристийнім конгресі.

Наш сідоглавий і цілім съвітом поважаний Монарх дав примір всім своїм католикам в державі і обняв всемилостивішее протекто-рат у згаданім конгресі, як також і своюю присутностію причинить ся немало до звеличання сего съвята. За єго приміром пішли вже численні члени цісарського Дому і вже не менше, як всім архікнягинь стоїть на чолі жіно-

чого комітету, який розвинув вже дуже живу діяльність у тім напрямі. Також й найвищі державні достойники і шляхта розвинули горячу агітацію, щоби в як найповажнішім числі явилися на тім обході. Вже тепер беруть они у приготовляючих роботах живу участь, будьто яко комітетові осередного комітету, будьто яко комітетові у поодиноких дієцезіях. Взагалі хто лише може, прикладає до сего гарного діла свою раду й роботу. Горожани всіх станів і заводів спішать радо і охотно, щоби причинити ся до звеличення конгресу та виявити отверто і прилюдно свою глубоку преданність і любов до католицкої віри й Церкви. І з дотеперішніх приготовань бачимо, що не лише католицке міщанство заняло ся ревно тим конгресом, але й представники торговлі і ремесла, учительство як висше, так середнє і народне, як вкінци в неменшім числі і робітники і селяни! І вкінци

майже певно, що й члени австрійського стану офіцірського підуть за приміром своїх товаришів по стані в Іспанії і стануть також в поважнім числі заступлені в отсім съвітовім конгресі. І як кождий ревний католик чи то Відня, чи взагалі Австрії зрозумів вагу сего съвята, так думаємо зрозуміють се і поодинокі товариства і стоваришеня і они певно не остануть по заді та

они певася не останутъ по заді та вишлють на сей день у Відень своїх предста вників. Таж евхаристийний конгрес у Відні повинен стати одним великим родинним съя- том для всіх католицких товариств в Австрії. На тім конгресі повинні всі відчути, що они всі членами одної великої родини, католицкої Церкви і всі они повинні з него набрати зго-

як сильна була ся звязь з закордонними братями, на се маємо найліпший доказ не тільки в поезії Шашкевича (пр. Побрятімови), вого правописи, але й виразно сказано се на стор. III—VI. передмови до „Русалки Даїстров-ої“, де говорить ся: „Зволила добра доля появити ся и у нас зберкам народних наших п'есень, и іншим хорошим и ціловажним д'ялам; є то нам як заране по довгих тмавих ночох“ і т. д., при чим вичислені заголовки творів: Котляревського, Цертелева, Максимовича, Среаневського, Основяненка, Гребінки, Войцеховича, Артемовського, Падури, Павловського. Як жеж тут можна говорити про вузкий „провінціалізм“, про пробу створити окрему галицко-руську культуру? Або може се така маловажна річ — отсє акцентоване звязи з російською Україною? Погляньмо тільки на сі часи у нас, а пізнаємо, що таку сувідомість ледви чи найдемо тоді на російській Україні! А може Маркіян Шашкевич не був належно освідомлений в сім напрямі? Певна річ, про таку національну певність, як ми її нині маємо, годі може у Шашкевича говорити, але що тут маємо до діла із ясно витиченою цілию — сего хиба ѿ такий д. Евшан не посьміє вже заперечити, бо се стойть чорне на білім. Отожеж так, д. Евшан! Шашкевич терпів богато за таку гарну ідею — а вам сих терпінь ще

(Копии бывш.)

ди і єдності нових сил і нової відваги до дальшої витревалої та широї праці і до дальшої неустримої оборони католицької віри! А що съвітовий сей конгрес у Відні має стати заразом переглядом всіх сил католицьких цілій католицької Австроїї, то й вказаним є, щоби й відповідне поважнійше число представників поодиноких народностей взяло в нім участь, бож съє съято має бути не лише великим родинним съятом, але також стати великим торжеством заслава

І справді, як знаємо, зголосилися до участі в конгресі не лише самі католицькі Німці австрійські, але також й всі інші народності, які не соткі, але прямо тисячі представників обіцяли прислати до столиці Відня на означений день. У всіх частях цілої монархії кипить від роботи у прикладніків сего конгресу. Письма і запити до головного комітету дають вже як найгарнійше сувідоцтво про заінтересоване, але також й розпучливі напасти ворогів католицької Церкви (прим. безлична інтерпеляція жидівського посла Брайтера) вказують на неменше скріплення католицтва згаданим конгресом з одної сторони, а на без

Вороги сего конгесу раді би новагу його, хотяй би тим зменшити, що представляючи його яко маніфестацію партійну, раді би звестити на дорогу політичну! Та се їм зовсім не удасться! Бо як всі католики — так і незасліплені некатолики в рішучо пересувнідчені, що конгрес той скликаний не в цілях політичних, но в цілях релігійних і католицької Церкви. А причиною сих напастей є саме то велике заінтересоване конгресом у всього австрійського населення. Зі всіх країв альпейських, з Австрії долішної і горішної, з Сольногорода, Стириї, Каринтії і Тиролю є участь цілих соток і соток делегацій вже так як би запевнена. Більша часть тих учасників прибуде до столиці у своїх народних строях. Який чудовий буде образ процесії евхаристичного, коли так зі всіх сторін монархії всі народності у своїх народних строях прилучатися до процесії.

Та треба знати, що не лише самі німецькі коронні краї запевнили свою присутність. От вже й імпонуючий збір ческих католиків в Празі під проводом князя архієпископа Скрбенського виявив наглядно, що зі сторони ческих католиків всесвітній конгрес в Відні буде дуже поважно заступлений. Такé й саме одушевлене панувє й в Моравії.

та і найдальше віддалені від столиці, Галичина й Буковина, не остають позаді і вже нині можна певно сказати, що обі католицькі народності як Русини, так Поляки, будуть як найсильніші заступлені.

співучасть. Також ї Хорвати мають в числі 4.000 явити ся на конгресі в своїх народних строях.

Так заповідає ся дійсно конгрес яко величавий образ мирного зedнавя і сильної злуки різких католицьких народностей у нашій великій державі і яко правдиве та шире збратаане всіх народів у одну велику родину.

Вп. Проф. Гр. Бобяк прислав з прошкою
о оповіщенні в нашій часописі отсю:

Відповідь г-рою Я. Чайковському.

Ані Observator ані я не були обовязані платити 20 К, бо дописуватель Н. Слова Я-їх досі не виказав, щоби яка будь подробиця в дописі Observatorа в 449 числі була неправдива. Доперва др. Андрій Чайковский доказав Observator-ови одну едину неправду, а се немовби с'чова організація не існувала. Та не має права жадати заплати п. меценас, хиба сам в Я-їхом. Рішуче домаганє п. месенса дотично заплати пені каже вірити, що п.

меценас має до цього право, значить ідентифікує ся з Я-іхом, автором славославія для д-ра Чайковського в ч. 444 Н. Слова. За ствердженні такої речі не жаль і подвійну пеню заплатити.

Пеня заплачена з моєї кишені, чого не знає аві філія Учительської Громади, що інкасувала пеню, ані редакція Народного Слова. Матеріал дописій Observator-a з 1910 і 1911 р. (хібно подає п. меценас 1908 р.) походить від мене, хоч вікоди не призначував я його

для Н. Слова. Почував ся і почуваю ся до моральної і матеріальної одвічальності за факти подані Observator-ом в обох дописях і піддержую правдивість всього, крім згаданої подробиці неістновання січової організації, за що пеня як видно з 54 ч. Діла давно злочена.

Я заплатив там, де міг не платити. Тому вкладаю на себе нову пеню по 100 Кр. хосен місцевого комітету Рідної Школи, коли п. меценас не лишить ся при голосових ақидах, але докаже цілком формально: 1) що мав зносини з редакцією Н. Слова, 2) що впливав на яку небудь редакцію, щоби не імстила спростовання д-рови Чайковському, 3) що я не заплатив наложеної на себе нені.

Читанє мною „Руслана“ хочби на уліци
не характеризує мене як христ. суспільника,
бо і д-ра Чайковского ніхто не називав за са-
мо читанє „Громадського Голосу“ або „Землї
Волі“ радикалом або соціялістом. Характе-
ристичними є лише такі речі, що др. Андрій
Чайковский, многолітній організатор нац. де-
мокр. партії голосить „Піп або Січи!“ агі-
тує против нац. дем. видавництва, не бачить
чи не хоче бачити, як член заряду повітової
Січі, де він голововув а робітник єго канце-
лярії поручає „Громадський Голос“ як партій-
ний орган Січий або кольпортує Запорожця
на 1912 р. Навіть і писанє до „Руслана“ не
компромітує, коли др. А. Чайковский містив
речі зі своїм підписом в тій часописі. І за-
се заплачу пеню 100 К, колиб не умів до-
казати.

Др. А. Чайковский закидає мені афішоване ся „Русланом“ т. є в його понятю хрущівство. Сьмію запитати, де був славний поза Бережанчиною політичний організатор під час виборів до парламенту з мійскої куриї в р. 1911 коли аж Русланіст Бобяк қідав неполітичну роботу і видвигав кандидатуру нац. демократа против міністра...? А де був п. організатор під час виборів до громадської ради в рудни 1911 р...? П. організаторови не сором було тоді признавати ся, що боїть ся магістрату, бо марка нац. дем. організатора хорохить його перед закидом хрущівства, але та ма вивіска дає йому право лізти з чобіття в мою душу, закидати мені читане „Руслана“ для кариери, закидати мені шукані притоки до усунення з товариств. Хто товк ся по селах з філії „Просвіти“ і „Сільського Гоподаря“, хто вів слідство і уратував Бурсі ілька тисячів, а театральному комітетови пількасот корон, хто стеряв найкрасші хвилі життя на чищеню каси „Надії“, що її лишив др. Чайковский по дев'ятирічній директурі з атяганими білянсами, хто вичистив і пустив рух „Народний Дім“, в котрім за голововання дра Чайковского ескамотовано уділи а ліквідувати не було що, хто організував дві нові пілки, сей не зробить урядничої кариери, очби не читав, але обліпив ся „Русланом“ заду і з переду.

Моя кариера розпочала ся більше як дво-
річним здержанням стабілізації. Дійшла она до
вого вершка в грудні 1911 р. коли то про-
ягом трьох тижнів засіяли ся мені 33-літній
юдину перші сиві волоски. Був се час, коли
инки п. меценаса організатори соц. демокр.
артиї оден в характері св. Миколая, другий
дідька бавили ся моєю особою перед зібра-
нною дітворою і моїми учениками, бавили ся
коною на съято-николаївськім вечері як шпіц-
ем і денункциянтом. Був се час, коли за го-
лововання п. меценасової в „Жіночій Громаді“
адив її виділ поважно над викиненем мене
товариства а відложив справу на внесене
Дзеровичевої аж до часу порішення її біль-
шими товариствами. Був се час, коли я не
ув членом „Жін. Громади“. А був се час,
коли др. А. Чайковский по повороті до Бере-
зан не міг через мене мимо зусиль по дав-
ному газдувати в касі „Надії..“ Так виглядає
я уряднича, так виглядає моя патріотична
кариера в ідеальній товариській атмосфері під
прилами многолітного досьвідного організа.

Др. Чайковский хвалить мене за господарсько-економічну роботу, а закидає мені робіт тих товариств, що як „Жіноча Громада“ і „Боян“ піддержували діяльність товариського земства. Відбиваю і степеневу заміт. Др. Чайковський більш як двайцять - літній організатор земства, який вже зробив кожде повірене товариство своєю індивідуальністю ще перед моїм приходом так, що гнеть потім сам усунувся перед гнилою атмосферою via Сколе до Рогатина, щоби по поверненні до Бережан на ново організувати, але кілька літній роботі сконстатувати ту саму

гнилу атмосферу, що людям робити спокійно не дає. Індивідуальність свою витиснув навіть на Січах, витворі праці академиків, відтягаючи їх від львівського злету а запечатав ювілеєм Шашкевича.

Організаторський метод д-ра Чайковського характеризує спосіб і зміст його відповіди на мій спокійний зазив в 44 ч. „Діла“, відповіди з цілою низкою сплетень і інсінуацій. Др. Чайковський перечить, немовби робив мені заміти на Нар. Зїзді, дарма що вже по моїй заяві з 44 ч. признав ся перед п. Александром Бородайком, що робив ті заміти приватно. Назвище п. Меценаса знане ширше з літератури і публичних виступів у Львові. П. Меценасови скорше съвіт увірить як мені без назвища і заслуг. Я не маю іншого способу оборони, тому взиваю його як культурну людину, щоби в інтересі „Рідної Школи“ змусив мене заплатити 600 коронну пеню на „Рідну Школу“. Взываю його на ново дати докази на давні заміти і нові інсінуації, взываю його і дальше не перед мировий суд, але карний суд „Рідної Школи“, зложений з фізичних осіб, делегатів місцевих українських товариств, де засідати муть і делегати „Жін. Громади“ і „Бояна“, котрі я мав після п. Меценаса розбити. Ті делегати знають лучше місцеві обставини, як делегати Нар. Зїзду з Копичинців або Перемишля. Там доказів жадаю і там могу дати докази. Загал най вибачить, що змушений тільки і так бороню ся.

Гринько Бобяк

Кілька заміток з нагоди гімназійних страйків.

(З учительских кругів)

Розпучливий крок бл. п. Чорнія, кандидата учительської семінарії у Львові, занепо-коїв цілу нашу суспільність. Для неї виключене Чорнія, потверджене Радою шкільною краєвою, видало ся карою надто строгою, тим більше, що се ученик заведена, в якім руска молодіж учить ся поруч польської молодежі. На не одно каригідне позволяє собі польська молодіж (демонстраційні походи, віча як пр. віче з дня 31. марта с. р.) і їй уходить се безкарно. Не дивниця, що і руска молодіж думає собі: „Вільно їм — вільно і нам“. Що також польська молодіж продав і розповсюд-нив безкарно також такі переписні картки, яких не повинна би розповсюднювати — се не есть тайною — отже нашли ся люди, що й Чорнієви в наслідок агітації наложили обов'язок, котрий з обовязками ученика не має нічого спільногого. Епільгом сього всього — виключене з львівської семінарії і самоубийство Чорнія.

Смерть згаданого ученика дала нагоду деяким безсовістним людцям викликати страйк в наших гімназіях, під час якого прийшло в перемиській тімназії до дуже сумних подій. Кажу безсовісним людям, бож совісний і розважний чоловік не буде відривати молодежі від праці і не буде їхнати на ховзку і небезпечну дорогу. Як треба протесту, то на се в часописи, на се в скаймова і парламентарна презентація, на се в вкінці зріла суспільність — а в кождім разі не молодіж. Тому треба уважати злочином надужити молодечого пориву недовідчених і безкритичних гімназистів до таких справ.

Молодіж має передусім обов'язок здобувати собі знане і учити ся карності, бо чекає суспільна праця, при котрій однозначно вимагає необхідним. Страйк, що зробився тепер мало що не щоденним явищем в галицькій середній школі, в першій мірі підриває молодіж від науки, даліше підриває почесну школу і школську карність, а вкінці веде до такої крайності лайдократії, як от тепер пр. в учительській семінарії в Станіславові, де ученики диктують, кого хотять мати своїм учителем.

Безперечно, що коли тій анархії не зробиться рішучо кінця, то та пошестє страйковання перенесе ся до інших заведень доживемо часів, коли хлопці будуть розказувати учителям, а не навідворот! Але ті злонинці, що викликають страйки серед молодечки, не уявляють собі свого легкодушного і безсовісного поступку. Їх ціль вигребати собі за пітани з огня руками молодежі, а що молодіж може почечи ся, се їх не буде боліти.

Відпекають ся они і сумних подій, які викликають страйк в перемиській гімназії, відпекають ся і жертви, які сі сумні подій можуть потягнути за собою. А щоб ратувати своє загрожене значення серед молодежі, они вже поспер стараються одвічальність за сумні події в перемиській гімназії спихати на учителів. „Нетакт учителів“ — говорять — „спричинив ті події“. І так злочин за злочином. Замісць призналися до вини і вдарити ся в груди, они стараються підірвати ще більше довіру молодежі до своїх учителів.

Та треба сподівати ся, що розважніша частина нашої суспільності буде приймати дуже критично такі „пояснення“ в справі перемиських подій і буде старати ся впливати на молодіжинаки, що не роблять непокликані „опікуни“ молодежі. З другої сторони треба сподівати ся, що Рада шк. кр., а передусім наші радники шкільні при осуді сумніх подій перемиських будуть мати на увазі се, що тут злочинні опікуни надужили молодежі до своїх цілей.

Для того треба сподівати ся, що завішене наукі в перемиській гімназії буде знесено, а молодіж поверне до своїх обовязків.

НОВИНКИ.

— Календар. В п'ятницю: руско-кат.: Йоана; римо-кат.: Юлія. — В суботу: руско-кат.: Іпатія; римо-кат.: Юстинія.

— Русини на евхаристийний конгрес у Відні. За почином Експ. Митрополита гр. Шептицького відбулися вчера по полуночі в салі засідань Митроп. Консисторії тригодинні наради відпоручників львівських руских товариств і преси. Запрошених товариств і редакцій було 57, на нараді явилося близько 50 осіб, духовних і сільських а між ними кілька пань. Наради отворив Експ. Митрополит і довгою промовою, в якій вказав на ціль евхаристийних конгресів, згадуючи про тім про евхар. конгрес в Монреаль, в якім сам брав участь. На евхаристийний конгрес у Відні запрошено також Русинів, а нинішні збори відпоручників львівських товариств скликані на те, щоби нарадити ся над участю в конгресі, достойною нашого народа, і в тій цілі вибрали комітет.

Запросивши до президії зборів ради. Двора Ол. Барвінського і о. пралата Бачинського, Експ. Митрополит уділив голосу о. радн. Лопатинському до відчитання програми конгресу, а потім о. дрови Яремкови до відчитання відозви осереднього віденського комітету. В дискусії, яка потім вивязалася, заберало голос кільканадцять промовців. О. офіціял Білецький заставив, що Св. Отесь кладе найбільшу вагу на щоденне св. Причастієм як старших вірних та молодіжі, отже й у нас належить в днях конгресу (12—15. вересня) звернути на то особливу увагу. Участь Русинів в конгресі ділить бесідник на: 1) участь у Відні, 2) відправи по всіх церквах в Галичині. — О. радн. Стефанович радить порозуміти ся з 2-ма діаспорами, щоби було одночасне поступовання і заявляє ся за вибором організаційного комітету. — О. радн. Лежогубський, заявляє ся за тим, щоби, якщо є можливо, Русини творили на конгресі окрім секції. На його погляд повинні вийти дві відозви, одна до інтелігенції, друга до всого народа. Інтелігенція брала би участь в цілому конгресі, а народ передовсім в останніх днів в процесійнім поході. Також належало би взяти участь в тогоджасній виставі церковної штуки. Вкінці бесідник ставить внесення на вибір комітету. — П. Пісецький бажав би, щоби пропамятна книга конгресу вийшла також в руській мові. П. Івасечко, сенатор Ставропілії, заявляє, що він сам і загал ще не знаєть (?) властиво

о що розходить ся і заявляє ся за вибором комітету аж на слідуючім засіданні. — П. Гладишовський висловлює бажання, щоби у відозвах звернути увагу, аби селяни виступили у своїх мальовничих одягах. — П. радн. Дв. Барвінський на замітку одного з попередніх бесідників, щоби виступ Русинів на конгресі був політичною і народною маніфестацією, зазначує, що конгрес є міжнародний, лише в поході можна буде визначити народний характер. Пропамятна книга вийде лише в німецькій мові з причини величезних коштів руського накладу. — О. ректор др. Бочинський заявляє, що дві конгреси повинні бути при-

свячені по наших церквах проповідям про Пресв. Євхаристию, відповідним вечіркам, відчитані т. п.

По сій загальній дискусії Експ. Митрополит предкладав зборам, щоби застосовилися над способом вибору комітету. До сего забирали голоси п. судия др. Ковчевич, вказуючи потребу поділу на секції, з тим, щоби нинішні збори узналися комітетом з правом кооптації; потім промовляли: пп. Івасечко, радн. Дв. Барвінський, о. прал. Бачинський і ін., а по дискусії збори приняли внесене о. Лежогубського, щоби до комітету війшли: по 1 представникові товариств присутніх на зборах, і по 1 представникові: капітули, парохіального духовенства львівського, львівських катехітів і дух. Семінарії, з тим, що комітет може добрати відпоручників тих товаристств, котрі нині не прислали відпоручників. Всі товариства мають до найближшого засідання, яке відбудеться в середу, донести, хто буде їх заступати.

Вкінці Експ. Митрополит запрошив на референтів справи організації участі в конгресі: о. дра Бочинського, дра Ковчевича і о. дра Яремка і подякувавши присутнім за участь в нарадах, замкнув засідання перед 7-ю годиною вечора.

— Намісник др. Мих. Бобжинський виїхав в урядових справах до Відня.

— Архікняз Карло Франц Йосиф прибув вчера о год. 12:30 в полуночі зі своїм швадроном до Стрия. Державні і приватні будинки були прикрашені хоругвами. Архікняз, відправивши швадрон до квартири, удався до приготованого для него приміщення в будинку Ради провітової. Перед будинком повітали архікняз: управитель старости, рада, нам. Чепелевський, маршалок ради пов. Онишкевич, парохи обох обрядів, бурмістр Фальк, прокуратор Свобода і багато інших. Архікняз розмовляв ласкаво з представленими собі особами. Нині рано виїхав архікняз в дальшу дорогу в сторону Долини.

— Б. питомці I. i II. pp. львівської духовної Семінарії — як дізнаємося з достовірного жерела — мають явити ся дні 15. с. м. до 6. години вечором в Ректораті Семінарії, а б. богослові III. i IV. pp. мають в тім самім реченні внести подання до свого Ординарія.

— Заручини на цісарськім дворі. В великий понеділок відбулися в Вальзе в присутності цісаря заручини архікін. Елісавети Францішки, найстаршої дочки архікін. Франца Сальватора в гр. Юриєм Вальдбургом, поручником 2. полку драгонів в Тернополі. Архікняз має тепер 20 літ, гр. Вальдбург 34. Рід гр. Вальдбурга не належить до панючих родів, отже архікін. Елісавета вже третою внукою цісаря, що виходить замуж за непануючого. Першою була архікін. Елісавета, дочка архікін. Рудольфа, а другою Елісавета, дочка архікін. Гібелі Леопольда баєвського. Вінчане відбудеться в липні в Ішлю в присутності цісаря. Архікін. Елісавета Францішка задержать свої титули.

— Заперечене сплетіні. „Nova Bucovina“ пише: Кацапи пустили в сіль, що пос. Василько порівняні з президентом Буковини, гр. Мераном, а польські газети, що др. Стоцький зложив свої посолські мандати. Одно і друге видумки, які враджують тільки ворожі бажання.

— 25 літній ювілей ген. адютанта цісаря гр. Паара обходжено сими днями у Відні. Цісар жертвував старенькому генералові-адютанто-ви, що вже 25 літ ревно і віро сповідає свої обовязки золоту медалю, на якій з однієї сторони є погруде гр. Паара, а з другої дуже ласкава дедикація цісаря. Гр. Паар одержав з нагоди свого ювілею численні гratulacij, між іншим телеграму від німецького цісаря Вільгельма.

— Катастрофа повені менша в Городку яйланським і на Дністрі, зате Висла значно підносить свій позем. Супроти того привернено вже на деяких залізничних шляхах рух, іменно відіїхав вчера пораз перший від кількох днів поїзд зі Львова до Станіславова.

— Переселене до Прус і Америки. В місяці березні переїхало з східної Галичини через Львів на роботу до Прус 10,331, а до Америки 2,509 осіб. Найбільшого контингенту робітників до Прус доставчі тернопільський поїзд, бо аж 829; по нім слідували: повіт бродійський 688, рогатинський 679, товмачійський 679,

золочівський 601, зборівський 595, бучацький 576, теребовельський 491, збаражський 463, скалітський 436, камінецький 376, бережанський 371, радехівський 356, гусятинський 333, станіславівський 294, підгаєцький 285, надвірнянський 244, борщівський 221, коломийський 213, снятинський 209, жидачівський 191, перемишльський 155, заліщицький 153, чортківський 148, городенський 139, жовківський 117, калуський 110, бобріцький 109, богородчанський 55, рудецький 55, сокальський 48, львівський 36, косівський 30, рабський 20, печерський 15

риях і торговельних як також павітничих школах, мають тривати від 16. липня до 15. вересня. Війми зайдуть лише о стільки, що головні ферії в Галичині будуть тривати від 1. липня до 31. серпня, а на Буковині від 7. липня до 31. серпня. Щоби однак мати вільний час на іспити здійснені з закінченем шкільного року, відпаде уділюване науки в вичислених повисше наукових заведенях — з віймком Галичини — вже під час останніх 10 днів, на Буковині під час останніх 6 днів перед початком головних ферій а в першій або в другій дні вільним від науки відправить ся шкільна служба Божа і роздасть ся сувідоцтва. В сей спосіб в переважній частині заведень зачнуться ферії вже 6. липня і потрапляють до 15. вересня. Різдвяні ферії мають тривати від 24. грудня до 2. січня, а Великодні від Великої середи до вторника по святах.

— Відомін утечі М. Січинського. Касаційний трибунал відклав жалобу засуджених дозорців Ів. Нуї і Ізид. Тарнавського, проти висоти карі, затверджуючи тим самим присуд окружного суду в Станіславові. Нуї вже зачав відсиджувати кару, візвано також Тарнавського, котрий за кавказу 2,000 К перебував на свободі. Проти трех дозорців Цеслікова, Маляржа і Котюшка, яких суд „увільнив“, ведуться дисциплінарні доходження.

— Найстарша деревляна прав. церква на Буковині є в селі Онуті, вибудована в р. 1700. році.

Оповістки.

— Перенесення. Намісник переніс концепцію намісництва Людв. Смалівського з Рудок до Ліска, а концептого практикента намісництва, Ів. Навоєвського зі Львова до Рудок.

— В земізничих перестанках Мацшин і Гребенне, на шляху Львів-Белзець, де висилка осіб відбувалася ся доси за заплатою належитою за їду в поїзді, заведено продажу білетів іди.

Посмертні + оповістки.

— О. Корнило Воєвідка, парох Сернок середніх, рогатинського деканата, помер дні 31. марта в 58. році життя і 31. сівнадцість. Покійник був одним із найдіяльніших патріотів Бурштинщини, був головою філії „Просильвії“ в Бурштині і через цілі 20 літ, мимо лихого здоровля спішив всходи в першім ряді, де сего народна праця вимагала. В своїм селі побудував дві гарні церкви, підніс село просвітністю через засноване читальні „Просильвії“, кружка і кружка „Сільського. Господаря“ і вісім товариствах був сам душою. Похороні відбулися мимо непогоди величаво. В. е. п!

— І. з Чайківських Потучко, вдова по бл. п. о. Несторі, парохові і декані в Жерниці, упокоїла ся в 70. році життя в домі свого сина Володимира, пароха в Мельничи. В. І. п!

Телеграми

з дня 11. цвітня.

Відень. (ТКБ). Цісар вернув вчера вечіром з Вальзе.

Станіславів. Нині привернено рух товарів поїздів на шляхах Стрий-Станіславів і Стрий-Ходорів.

Відень. Берлінський дописець N. fr. Presse доносить, що межі правителствами Німеччини, Австро-Угорщини і Італії в повна згода що до відновлення потрійного союзу.

Царгород. (ТКБ). В кругах Порти догадуються, що спільній крок держав в цілі заведення мира настуਪить в кінці сего тижня. Крок сей буде мати характер інформаційний.

Чікаро. (ТКБ). При вчераших первих виборах на президента в Іліною одержав Рузвелт поважну більшість і поконав Таfta в відношенні 2:5:1. З інших кандидатів найбільше голосів одержав демократ Шампіларк.

Мексик. (ТКБ). Міністерстві внутрішніх справ оголосив депешу, на основі котрої воюючі повесли великий погром коло Йо-юльта. Страти їх виносять кількасот людей в убитих і покалічених. По стороні правителствених війск убито згайдно показано з 3 офіцірів і 40 вояків.

Матеріали до знозин галицьких москвичів
з Росією.

(Дальше).

Но увір'яю Всесвітній Совет Управління що і Г-н Площанський, наочний живий свідчитель цілого фактичного перехода дільності може, що когдабы філія торговельна несуществувала, и когдабы не було від січня до жовтня 1884. р. від Россії тоді нічого за непотреба узаного и въ страшний способъ гонимо-го Загайки, не було бы 300.000 руб. займа и не бы лобы уже нынѣ рольничо кредитного Заведенія въ Львовѣ.

О. Наумовичъ потерпіть була уже всію надежду на существование Заведенія и боялся даже принести оно въ защиту. — Онъ признался быть явно, что не его голова къ дѣламъ банковымъ; онъ только улягаючи настоятельному напорowi изъ моей стороны, ишолъ со мною когда и гдѣ я повлекъ его.

Въ Петербургѣ, когда мнѣ удалось съ И. А. Вишнеградскимъ дѣло привести въ благополучный исходъ, выславляль мене, обнималъ и цѣловалъ о. Наумовичъ многократно не посѣдаючись отъ радости; повернувшись во Львовѣ и прибувши тамъ немногого доліце, измѣнился до непознання. Позволилъ себѣ забыть на дѣло Загайки, приспалъ въ себѣ совѣсть, и принялъ на голову свою вѣнецъ славы, дабы смотрѣла на него Галицкая Русь, яко спасителя Заведенія а съ тымже и своего!!!

Я занимаючись тихимъ трудомъ никогда не гониль за славою а придерживался толь-

ко правды и чести нехотячи ни себе ни другиихъ виставляти на компромитацию тѣмъ менше причинити кому кривду или шкоду.

Я осталъ быти невыгоднымъ гдекотрымъ изъ давныхъ г. г. директоровъ якъ и имъ ѿмъ віяніе на тихоже.

О. Наумовичъ хотій принялъ на себе славу спасителя банку а затѣмъ и имя опытного дѣлового человека, неважаючи яко станица на чолѣ того Заведенія и принятися въ управление вынѣ, а представиль на таково своего доброго друга чи товарища школьнаго еще, г. Коснѣрскаго, проживающаго въ Россії и якъ сказалъ хорошо обзнакомленного съ тамошними отношеніями.

Стало быти г. Коснѣрскаго съ протекціи о. Наумовича принялъ чинъ директора съ толстымъ жалованіемъ, но уже послѣ мною въ хлопотаныхъ 300.000 руб., которіи придержали для него постъ на теперь німъ занимачий и позволили хлопотати дальшій заемъ чи поддержку у людей русскихъ за границею. Но такъ якъ тамъ знали и Загайку, нужно было прилѣпити ему большую чорную лату и такъ бросивши его яко безполезного, вредного и опасного человека, уторовали собѣ тымъ способомъ нови г. г. Директоры приступъ до людей честно-мышлячихъ и щедрихъ къ подаянію помощи нуждаючомуся въ тойже брату. Я сталъ быти у ныхъ обманщикомъ, они же правими людьми.

Пріобрѣвши тамъ въ Россії кое что для Заведенія вернули до Львова и для замаскowania своихъ пляновъ розпочали безпощадное гоненіе мене съ 22/3 с. г. якъ тое выше уже обяснено.

Я на мѣстцы г. Коснѣрскаго, не взирая на всякого рода наставанія, за ніякую цѣну небылъ принялъ посады директора въ

рольничо кредитномъ Заведеніи видя дѣйствительно заслужившого ся Загайку въ состоянію великого покривдання, а уже въ са- момъ крайномъ случаю, зближивши къ нему, если не по дружески то хотій по человѣчески, былбъмъ порозумѣлъ впередъ съ нимъ въ томъ взглядѣ, чѣмъ отважился на варварское прославданье, начиная отъ разу съ посуджованія о дефравадацію. Г-н Коснѣрскій испомнилъ що не у всѣхъ людей чувство душі равно сильно и що легко можетъ послѣдовати взрывъ для одной или для обоихъ сторонъ весьма опасныхъ послѣдствій ибо лишеніе когось хлѣба и дорогой чести не только безъ малѣшай вини но до того еще за благое и спасительное дѣло, мусить привести въ отчаянное положеніе, накогда часто не перебирається въ средствахъ ратованія ся.

Обще извѣстная — бо въ газетахъ публично поднесенная — въ началѣ сего года въ кассѣ и магазинѣ зборовемъ Тернопольской філії банка іпотечного фактично случившаяся дефравадація, въ слѣдствіе которой кассиръ обвѣсили и магазинъ отруился, не споводила закритія тойже філії, ни прогнанія дірігентовъ и чиновниковъ тойже. Такъ тое приключение якъ и значительніи убытки дѣловіи отъ нѣсколькихъ уже годовъ при громаднихъ капиталахъ диспозиційныхъ, найшли въ поважной и розважной Дирекціи банка іпотечного належное вырозумлѣніе чрезъ взглядъ на добрую славу и екзистенцію банка на будучность. Затѣмъ осталась на дальшіе філії банка іпотечного вразъ зъ дірігентами и прочимъ персоналомъ безъ малѣшай уймы въ жалованію и пр.

Дирекція рольничо кред. Заведенія видко не желала собѣ существования той одиночкої на Галицкой Руси финансової институ-

ції, если за уратованье еї філію торговельною и тойже управителемъ отъ неминуемого паденія, страшно помстилася на обоихъ, ибо постаралася філію совершенно закрити а управителю зготувити загубу. — Въ центрѣ Заведенія провинили а філію за то убили. Многіи изъ нашихъ истинно щирыхъ патріотовъ а даже чужіи, ворожо къ намъ успосбленіи люди, удивлялися моему спритови и желѣзной вытревалости при привадженню къ жизни и поддерживаню той многонадеждной и многополезной для нашого народа філії торговой, познакомившей матеръ свою (центр. Заведеніе) съ широкимъ свѣтомъ, и хоть сама собою еще слабая физически, важностю и вартостю имени своего принесла уже громадную прислугу умираюшеї и всѣми уже опущеної матери своєї. Уратовала ей жизнь съ пожертвованьемъ въласної! а Дирекція яко опекунка въ свирѣпой злости разброщує останки покойной дочери на расхватъ чужимъ за безцѣнь! — мнѣже поднесла въ дарѣ вотъ слѣдующу нагороду:

No 2032. Львовъ 22. октября 1885.

Г-ну Савелию Загайко въ Тернополѣ.

Въ исполненіе рѣшенія Управляющего Совета Общего рольничо-кред. Заведенія для Галиції и Буковини отъ 14. октября с. г. Дирекція симъ заявляетъ Вамъ, что Вы уволены отъ должности Агента и уполномочено-го філії вашего Заведенія въ Тернополѣ.

(Далі буде)

Оголошене

Товариства взаїмних обезпечень "Дністер" въ справі зборів членів "Дністра".

На основі §. 23. статута Товариства взаїмних обезпечень "Дністер" подає ся до проміжної відомості, що в цілі вибору відпоручників на загальні збори "Дністра" відбудуться виборчі збори членів въ поодиноких судових повітах згідно виборах згідно округах відбудуться въ північних реченах, які будуть въ короткім часі оголошенні.

Для всіх провідників зборів визначено також іх заступників, які на случай перешкоди головних провідників мали би їх заступити.

Окрім оголошення въ часописах будуть виборчі збори оголошенні въ кождій округі виборчім окремими плякатами, розсланими до всіх агенцій.

За легітимацію до участія въ виборчих зборах послужить для кождого члена його по-ліса, которую треба въ собою взяти.

Дирекція Товариства взаїмних обезпечень "Дністер".

Вже час

Замовляти 6

Народній Торговлі

Природні Літургічні

ВИНА

Австрійські по 96 К за гект. franco Львів
Герцеговинські по 110 К " " "
Гегелійські по 120 К " " "
Самороднік по 132 К " " "
Самороднік (Special) по 160 К за гект "

При замовленнях вище гект. ціна вища
то: при замовленнях від 50 до 100 літрів
4 сот. на літрі, а при замовленнях вище 50
літрів о 8 сот. на літрі.

Бочки, вислані franco до "Магазину Нар.
Торг. Стрий" приймаємо до двох місяців на-
зад по ціні нечисленій.

ЦЕРКОВНА ТОРГОВЛЯ ДОСТАВА"

Львів, ул. Руска 20, — Станіславів, ул. Смолин 1,
Перемишль, Рион 26.

Удержану найкращий вибір всіх церковних речей. — Злучила найлучших артистів для виготовлення іконостасів, престолів, кивотів і др. Приймає у Львові золоченія чащ і всяки направки.

З віднайденої дослідженії признання.

366(80)cc

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обез-
печень "Дністер" въ 1895 на підставі
закона о створиженнях з р. 1873.

Одівчальність членів обмежена до
подвійної висоти удлу.

Цілею Товариства є уділюване кре-
диту своїм членам рільникам обезпече-
нім въ "Дністру" від більше літ.

Процент від вкладів 4%, без по-
тручени податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса
Дирекції Товариства въ годинах урядо-
вих, від 8. до 2. год. в полудні.

Кonto въ Щадниці почтовій ч. 35.527.

Кonto жирове въ банку австро-угор.

Вкладки щадничі К 3,468.296.—

Уділи членські К 341.275.—

Позички уділені К 3,916.577.—

Канцелярія Товариства отворені перед полуднем.

З публичної ліцитації, походячі нові меблі
продраються по слідуючих цінах: Сецесійний
креденс К 45, отомава К 26, шафи К 30, спаль-
ня К 190 ідалія К 140, столи К 9, уладже-
ння кавалерські кімнати К 120, плюшеві сальо-
ни К 90, магонізовани сальони К 180. Крім
сего чимало образів, крісел, столів, шафт, кре-
денсів, канап, столів, занавісі фіранок. —
ДОРОТЕУМ" ул. Ліндого ч. 7 (бічна Коперника).
Порозіні з провінцією листовне.

УВАГА! Наше підприємство купує і по-
середничить в продажі меблів з приватних
домів, в конкурсних і спадкових мас — прий-
має усю обстанову до переховання. (18—30)

Перша найбільша 25 покоїв богато засмотрена

Важне

для

читалень і бібліотек.

Жові книжки

дуже красні і займаючі повістки та історичні оповідання — дешеві видання Русского Товариства педагогічного у Львові.

1) На далій півночі (оповідане) ціна бр. 90 сot., опр. 1·20 K.

2) В Днунгах (оповідане) ціна бр. 1 K, опр. 1·30 K.

3) Народні думи др. М. Пачовського ціна бр. 50 с., опр. 80 с.

4) Ілюстроване Українсько-руське письменство въ житеписах др. Пачовського ціна бр. 1 K, опр. 1·30 K.

5—6) Переказ старинного съвіта ч. I. i II. др. I. Демянчука, ціна бр. по 40 с., опр. 70 с.

7) Короткий огляд українського письменства др. О. Макарушки, ціна бр. 40 с., опр. 60 с.

8) Китиця желань, нове і розширене видане, ціна бр. 40 с., опр. 60 с.

9) Серед цвітів, комедійка въ двох діях, ціна бр. 14 с., опр. 30 с.

10) Спомини з Атен въ ілюстраціями, др. I. Кокорудза, ціна бр. 1·20 K, опр. 1·50 с.

11) Цісар Франц Йосиф I. (опов. ювілейне), ціна бр. 50 с., опр. 80 с.

12) Ілюстрована подорож довкола землі, (гра для малих і старших), ціна бр. 1·30 K, опр. 1·50 K.

Книжки висилає лише за попереднім надісланням готівки канцелярія Русского Товариства педагогічного у Львові, ул. Мокнацкого 12.

Хто купує всі дванадцять книжок, отримує 20 проц. опусту въ виказах цін книжок. Хто купує книжок менше як за ціну 5 кор. оплачує порто сам. (6—8)

Ц. К. НАДВОРНІ ДОСТАВЦІ

П. ЛЯДШТЕТТЕР і СИНИ

МОДНІ ТОВАРИ ул. Академічна ч. 10.